

בשביל התפקיד 3
פעילות הכנה ל' שבט
על המאמר "באתי לגני"

מתחברות:

אֲכַפְתָּ (10 זקא)

שאלת פתיחה: לא אכפת לי

המורה תכתוב על הלוח בגדול 'לא אכפת לי' ותשאל את הבנות למי יצא בתקופה האחרונה לומר את המשפט 'לא אכפת לי' ובאיזה הקשר (לא אכפת לי מהציון/ מה יגידו/ שאהיה עייפה). אפשר להעלות לדיון את השאלה 'האם זה טוב ש'לא אכפת לי'?' שאלה זו תעלה שוב בהמשך הפעילות בהקשר דומה ותקבל מענה בעקבות הלימוד.

מצגת המשך (חלק 3). במצגת רואים את הילדה צועדת בדרך למשימה, אך נתקלת בקשיים שונים: חום, עייפות, עומס לימודי וכדומה. קשיים אלו מאיימים להפריע לה במילוי תפקידה. אך אז מגיעה המלכה ומזכירה לה מקרים שונים בהם נהגה באופן לא רגיל (שטות), ופעלה למרות קשיים שונים. מכך מובן שיש לה את הכוח להתגבר על קשיים אלו ולפעול באופן של 'שטות'.

שאלות לדיון:

- האם אמרו לך פעם שאתן 'עושות שטויות' (או שאתן 'לא נורמליות')? מה הרגשתן (תחושה נעימה או שלילית)?
- באיזה הקשר? מה היה הנורמה שהתעלמת ממנה באותה סיטואציה? (התעלמות נורמות חברתיות? שינוי מקוד לבוש מקובל? השקעה במשהו על חשבון זמני אכילה/שינה?)
- האם יכולת זו: להתמסר, לפעול באופן לא רגיל, 'לעשות שטויות', היא חיובית או שלילית?
- מתי הרגשת שאת מתמסרת למען מטרה, עד שלא אכפת לך מהכללים/הרגלים מקובלים? המורה תכוון ללימוד, שעוסק בנושא של 'שטות' ונותן את המענה לשאלות שעלו בדיון.

משתתפות:

אִימֹר דְּקֹדֶשָׁה (15 זקא)

הבנות ילמדו קטעים מתוך המאמר אודות 'שטות דקדושה' (נספח 1).

הצעות ללימוד פעיל:

- לפני הלימוד המורה תתן לכל קבוצת בנות מושג (מתוך המאמר) אותו עליהן להסביר לעצמן ולבנות הכיתה (אפשר שכל קבוצה תסביר את המושג שלה לפני הלימוד, או תוך כדי הלימוד, כאשר נתקלים במושג זה).
- המושגים: עצי שיטים, שטות, אתכפיא, אתהפכא, אֶהְיֶה לָהּ שְׁטוּתָהּ לְסָכָא, שטות דקדושה, דירה בתחתונים.
- לכל מושג מצורף הסבר קצר, לצד מקור מפורט (שדורש יותר יכולת למידה והעמקה). התאימי את הכרטיס לרמה וליכולת הלימוד של בנות כיתתך (כרטיסי מושגים, נספח 2).
- בסיכום הלימוד: המורה תסכם את הנלמד (אפשר גם להתייחס לשאלות שעלו בדיון): במבט ראשון 'שטות' נתפסת באופן שלילי, אך אפשר גם לעשות 'אתהפכא' - להפוך את הכוח הזה לכוח חיובי, כאשר מתגייסים למטרה חשובה וטובה, ומוכנים להתמסר למטרה זו תוך התעלמות מהנורמות הרגילות. זוהי 'שטות דקדושה', וזהו הכלי דרכו אנו בונים את המקדש.

ממשיכות:

הִשְׁטוּיָא שֶׁל צִוּר הַשְׁלִיטָה (20 זקא)

שטות דקדושה - היכולת להתעלם מנורמות למען תפקידי בעולם. המורה תדגיש, כי אמנם זהו תפקידו של כל 'הדור השביעי', אך תחדד כי דווקא הנוער, הצעירים, יש להם יותר אומץ ויכולת 'לצפצץ' על העולם ולשנות מההרגלים, והם מוכנים להתמסר למען הערכים החשובים להם. נגייס יכולת זו בקדושה.

סיפורים נוספים:

שם פס על העיפות

החסיד ר' ניסן בלט בהקפדתו על קיום כל סעיף וכל תג ב'שולחן-ערוך', מבלי לסטות ממנו כהוא-זה.

מספר החסיד ר' בערקע חן: "פעם הזדמן לי פעם לנסוע ברכבת עם ר' ניסן, וגיליתי שהוא נשאר לעמוד על רגליו לילה תמים בלי להירדם! כשחקרתי אותו לסיבת הדבר, התברר לי שלא היו לו מים לנטילת ידיים בבוקר, ולכן העדיף להישאר עד כל הלילה!".

מכתב של שטות, למכתב של אור

מידי פעם יש גלים של מכתבי-שרשרת. אדם אחד כותב מה שעולה בדעתו, ושולח לאנשים, ומבקש מכל אחד לשלוח את המכתב לעשרה אנשים. אשה אחת, קבלה מכתב כזה, ונבהלה. היא חששה - מה תעשה אם לא תמלא את הציווי ולא תשלח את המכתב לעוד עשרה אנשים? היא כתבה על כך לרבי, והרבי למד מכך, כיצד לנצל את הרעיון בקדושה והציע שכל אחד ישלח מכתב לעשרה יהודים ובו יציע לו להוסיף במעשה טוב, כדי לקרב את הגאולה.

"בין המכתבים שקיבלתי לאחרונה - התקבל מכתב מאשה אחת מפחדת ומבוהלת. מה קרה? קיבלתי מכתב - כך מספרת האשה במכתבה - שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלוח לעשר אנשים, וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו - אוי ואבוי לה... ותוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב לא חותם את שמו, והיא לא יודעת מהיכן השיג את כתובתה. בכל אופן, שואלת היא, כיון שקבלה "איוס" כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו לצאת מידי ספק. עניתי לה, כמובן, שתקוע את המכתב ותסיח דעת ממנו לגמרי!"

"אחר כך התחלתי לחשוב לעצמי... מהי הכוונה בכך שמאורע כזה הגיע לידיעתי? עד שתפסתי שהכוונה לנצל ענין זה לקדושה... ובנדון דידן - לפרסם דברים האמורים לעיל אודות הקיווי הציפיה והדרישה לביאת משיח צדקנו, על ידי זה שכל אחד ישלח מכתב לעשרה מישראל, ולהציע לו ולבקש ממנו לשלוח העתק כזה לעוד עשרה מישראל, והולך ומוסיף ואור" (תורת מנחם ה'תשמ"ו א, 735).

קפה לא רגיל

המון אדם נהר אל היריד הגדול, המתקיים אחת לכמה חודשים. קבוצת סוחרים יהודים הגיעה למקום והתיישבה בבית קפה. בין הסוחרים היהודים נמנה גם רבי שמחה בונים מפישיסחא, שבצעירותו עסק במסחר, ולימים נודע כצדיק והנהיג קהילת חסידים.

הסוחרים שוחחו ביניהם בעניני מסחר, וכאשר הגיע אליהם המלצר בקשו כולם "קפה בחלב". ליתר דיוק, כולם - מלבד אחד. היה זה רבי שמחה בונים שהזמנתו היתה שונה במקצת.

"אנא הבא לי קפה ללא חלב", פנה בהחלטיות אל המלצר.

עד מהרה הוגשו ספלי הקפה, ומבטי הסוחרים הופנו אל רבי שמחה בונים.

"מדוע לא רצית קפה בחלב? האם המשקה שלך טוב יותר מזה שבידינו?", הקניטו אותו הסוחרים.

השיב להם רבי שמחה: "חכמינו זכרונם לברכה הורו כי אין לשתות חלב שנחלב ללא השגחת יהודי. זאת, מחשש שמא מעורב בחלב גם חלב של בהמה טמאה. כיון שכך, מעדיף אני לשתות קפה ללא חלב".

תשובה זו עוררה פרצי צחוק בין הסוחרים.

"מה יש לך עם חלב טרפה?", בטלו כולם את חששותיו, "האם לא ראית את הפרות העומדת בחצר? והרי, מהיכן הביאו את החלב, אם לא מהפרות?".

רבי שמחה שמע את דברי הסוחרים ולא השיב. שתיקתו הרגיזה עוד יותר את הסוחרים, והם המשיכו לצחוק עליו וללעוג לו ולרעיונותיו המשונים.

המלצר, שעמד בחדר סמוך שמע חלקי מילים משיחתם של הסוחרים, והבין שהם משוחחים על הקפה.

"האם ערב לכם הקפה?", פנה בשאלה אל הסוחרים.

"אכן", הנהנו הסוחרים בראשם, "אך מדוע זה פתאום החלטת לשאול אותנו על טעמו של הקפה?".

"היום", הסביר המלצר בחיוך צופן סוד, "הכנו עבור האורחים שלנו חלב מיוחד במינו. לחלב הפרות הוספנו מעט חלב גמלים. זהו חלב יקר ביותר, המעניק למשקה טעם עשיר נפלא, והופך את החלב למשובח יותר".

פניהם של הסוחרים היהודים נפלו. לבם התמלא צער על כך שנכשלו בחלב שאינו כשר. כמובן, הם מהרו לבקש את סליחתו של רבי שמחה בונים על כך שלעגו לו, והבינו כי מן השמים סייעו לו שלא יכשל.

המורה תציג כרטיסים של נורמות והרגלים מקובלים (נספח 3). הבנות יבחרו כרטיס וישתפו במקרה שהיה, או בשאיפה לעתיד:

מקרה שהיה: מתי בעבר הצליחו להתגבר על הרגל זה (מתאים לשתף גם בחוויות שהן לא קשורות לקדושה, כי המטרה היא לחזק את הבנות את היכולת שלהן לפעול בניגוד לנורמות, ואז לכוון אותן לנצל יכולת זו לקדושה).

שאיפה לעתיד: באיזה הקשר היא רוצה להתגבר ולפעול בניגוד לנורמה המקובלת, בקדושה, כדי להגשים את תפקיד דור השביעי. אפשר להיעזר במשפטים הבאים (המורה יכולה לרשום על הלוח):

- לא אכפת לי ש...
- ה..... לא יגידו לי מה לעשות...
- למרות שהייתי מאוד.....
- בכלל לא הרגשתי את ה.....

הבנות ישלימו בתעודות זהות (נספח 4) את השאלות הבאות:

- מה עלול להפריע לי במילוי התפקיד? (כאן אפשר לפרט גורמים שונים שעלו במצגת וכן גורמים נוספים שהבנות מעלות)
- מה ייתן לי כוח להתגבר על ההפרעות? (הרעיון של שטות דקדושה)
- ממי אני יכולה לשאוב השראה וכוח להתגברות? (כאן אפשר להתייחס לדוגמאות מרבתינו נשיאנו המופיעות במאמר, לדמותו של סבא, וכן לדמויות שונות שהבנות מכירות)

הכלי שמביא לנצחון: שטות דקדושה (אות ו, ז)

עצי שיטים מלשון שטות

והנה בסיום המאמר מבאר, אשר להיות כי מה שעקר שכינה בתחתונים, הנה עקר הגלוי מזה הנה בבית המקדש, הנה זהו הטעם שהמשכן היה מעצי שטים דוקא, מפני שהכונה הוא להפך השטות דלעמית זה והשטות של נפש הבהמית לשטות דקדשה, וכמאמר רבותינו זכרונם- לברכה אהניה לה שטותה לסבא, עבודה ובטול שלמעלה מטעם ודעת.

אתהפכא: להפוך את השטות ל'שטות דקדושה'

והנה על ידי אתכפיא ואתהפכא לשטות דקדשה על ידי זה ממלאים כונת הבריא, שהיא להיות לו יתברך דירה בתחתונים, וזה שעל ידי אתכפיא ואתהפכא נעשית דירה בתחתונים, באתי לגני, הוא במדרגה יותר נעלית מקדם החטא.

וזה תובעים מאתנו, דור השביעי לכבוד-קדשת אדמו"ר הזקן, וכל השביעין חביבין, אז הגם אז מ'האט דאס ניט פארדינט און ניט אויסגעהארעוועט (=שלמורות שלא מגיע לנו ולא עבדנו על זה), מכל מקום כל השביעין חביבין והעבודה דדור השביעי הוא להמשיך השכינה למטה ממש. להפך השטות דנפש הבהמית, אשר ידע אינש בנפשה אז ער האט דאס, און דעם קאך פון נפש הבהמית וואס ער האט דאס און אפער אמאל נאך נידעריקער, (=יודע האדם בעצמו שיש בו את השטות הזו ואת החיות של נפש הבהמית, לפעמים נמוך מזה) לעשות מזה ולהפך את זה לשטות דקדשה.

עצי שיטים

המדרש נבנה מעצי שיטים. מאין היו לבני ישראל במדבר עצי שיטים?

כאשר ירד יעקב אבינו למצרים, צפה ברוח הקודש את יציאת מצרים ואת בניית המשכן. הוא ידע שיצטרכו עצי שיטים במדבר. לכן הביא איתו מארץ כנען שתילים של עצי ארז, שתל אותם בארץ מצרים, ואמר לבני ישראל שבבוא היום, יקחו את העצים למדבר ויקימו מהם את המשכן.

ואכן, ביציאת מצרים, בני ישראל לקחו קורות של עצי שיטים, ששימשו בהמשך לבניית המשכן.

שטות

במאמר 'באתי לגני' תש"י, מסביר הרבי הרי"ף ששטות היא הטיה מהרגיל. למעשה, יהודי אינו רוצה ואינו יכול להיות נפרד מאלוקות. לכן, אם יגידו לו לעבוד עבודה זרה הוא מיד ימסור את הנפש, כדי להישאר מחובר לה'. אך, כשאנו עומדים בפני התמודדות, היצר הרע גורם לנו למחשבה של שטות, וטוען שזו "עבירה קטנה" ובעבירה אחת "לא יקרה כלום", ו"זה לא יפריד אותנו מה" וכך מביא אותנו לחטוא (בעוד שהאמת היא שכל עבירה מפרידה אותנו מה' במידה מסוימת).

דהינו שיש דבר שהוא אמצעי (נורמלי, מקובל), וההטיה לאיזה צד, למעלה או למטה, נקראת שטה, וכן פרוש שטות, דשטות הוא ההטיה מהידיעה והחכמה, ידיעה והשגה הוא דרך המצוע, וההטיה מזה נקרא שטות. והנה יש שטות דלעמת זה וכמו שכתוב "כי תשטה אשתו", ופרש רש"י תט מדרכי הצניעות, וכתוב "וישב ישראל בשטים", שהוא ענין השטות דלעמת זה וכמאמר רז"ל "אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות", ורוח הזה מכסה על האמת, ורוח שטות הוא רוח הקלפה וסטרך אחר, ונקרא "שטות" על דרך מלך זקן וכסיל, והם המכסים על האור והגלוי, דאלקות הוא אמת וחיים, וכמו שכתוב "והו' אלקים אמת הוא אלקים חיים", והרוח שטות מכסה על האמת והחיות אלקית, ולכן נקרא בשם "קלפה", וכמו הקלפה המכסה על הפרי, כן הרוח שטות מכסה מעלים ומסתיר על האור דגלוי אלקות.

זהו הסבה מה שאפשר אשר האדם יכול להיות חס-ושלום עובר עברה, דלכאורה איך אפשר הדבר אשר יבוא האדם לידי עברה, והוא רק לפי שאינו מרגיש שבה הוא נפרד מאלקות, ונדמה לו אשר עודנו ביהדותו, ואם יודע את האמת כמו שהוא, שעל ידי החטא ועון נעשה נפרד מאלקות, הרי לא היה עושה את דבר העברה רחמנא-לצלן בשום אופן, לפי שבטבע כל ישראל שאינו רוצה בשום אופן, ואינו יכול כלל להיות נפרד מאלקות.

אתכפיא

מלשון כפיה. מושג זה מבטא את מידת השליטה ברע. זהו מצב שהרע קיים במלוא עוצמתו ובכל זאת כופים אותו בעל כורחו.

תניא פרק יג: שִׁנְפֵשׁ הָאֱלֹהִית מִתְאַמְצֶת וּמִתְגַּבֶּרֶת עַל נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית, בְּמִקּוֹר הַגְּבוּרוֹת שֶׁהִיא בִּינָה - הַהִתְגַּבְּרוֹת נֹובַעַת מֵהִתְבּוֹנְנוֹת - לְהִתְבּוֹנֵן בְּגִדּוּלַת ה' אֵין־סוּף בְּרוּךְ־הוּא, וְלִהְיוֹת אֲהֵבָה עִזָּה לֵה' כְּרִשְׁפֵי אֵשׁ בְּחָלָל הַיָּמִי שֶׁבִּלְבוֹ, וְאִזּוֹ אֶתְכַפֵּיָא סְטָרָא אַחֲרָא שֶׁבְּחָלָל הַשְּׁמָאֲלִי - הִרַע בַּחֲלָל הַשְּׁמָאֲלִי שֶׁבִּלְבֹ נְהִיָה כְּפוּף לְטוֹב.

אתהפכא

מלשון הפיכה. מושג זה מתייחס למידת השליטה ברע. אתהפכא הוא מצב מתקדם יותר (ביחס למושג 'אתכפייא'), בו הצליחו להפוך את הרע ולגייס אותו לצד הטוב.

וְזֶהוּ "כִּד אֶתְכַפֵּיָא סְטָרָא אַחֲרָא", כְּאֲשֶׁר פּוֹעֵל בְּעִבּוּדָתוֹ לִהְיוֹת אֶתְכַפֵּיָא סְטָרָא אַחֲרָא וְאֶתְהַפֵּכָא חֲשׂוּכָא לְנִהוּרָא, הִנֵּה יִתְרוֹן הָאוֹר הוּא מִהַחֲשֹׁךְ דְּוָקָא, וְהִינוּ דְּכַאֲשֶׁר הַחֲשֹׁךְ נִהְפֵּךְ לָאוֹר, הִנֵּה נַעֲשֶׂה יִתְרוֹן הָאוֹר, שֶׁהָאוֹר מְאִיר בְּגִלּוּי עַד אֲשֶׁר יֵאִיר לְמִטָּה מִמֶּשׁ, וְהִינוּ שֶׁנִּמְשָׁךְ הָאוֹר בְּאִפֶּן כֵּזֶה, אֲשֶׁר אִפֶּן הַמְשָׁכָתוֹ הוּא בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשָׁוָה. וְזֶהוּ "כִּד אֶתְכַפֵּיָא סְטָרָא אַחֲרָא אֶסְתַּלַּק יְקָרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכוֹלָהוּ עֲלֵמִין", בְּחִינַת הָאוֹר, שֶׁנִּמְשָׁךְ אוֹר הַסּוּבָב כָּל עֲלָמִין שֶׁאִפֶּן הַמְשָׁכָתוֹ בְּבִחִינַת סוּבָב וּמִקִּיף בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשָׁוָה, וְאִם כֵּן מְאִיר גַּם לְמִטָּה כְּמוֹ שֶׁכִּתְּבוּנוּ לְמַעְלָה. וְזֶהוּ "וְעָשׂוֹ לִי מְקַדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם", בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַל יְדֵי הָעִבּוּדָה דְּבִחִינַת אֶתְכַפֵּיָא וְאֶתְהַפֵּכָא חֲשׂוּכָא לְנִהוּרָא, הִנֵּה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי זֶה יִתְרוֹן הָאוֹר, דְּאֶסְתַּלַּק יְקָרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכוֹלָהוּ עֲלֵמִין, שֶׁמְאִיר וּמִתְגַּלֶּה אוֹר הַסּוּבָב.

אהנייה לה שטותה לסבא

זהו ציטוט מתוך הגמרא (בבלי כתובות יז א). תרגום: עמדה לו שטות לסבא.

ביטוי זה מגיע בהמשך לסיפור על רבי יהודה שהיה נוהג לקחת הדסים ולרקוד אתם לפני הכלה. הוא היה עושה להטוטים עם שלושה ענפי הדס וכך משמח את הכלה. כאשר נפטר רבי יהודה, היה מעל מיטתו עמוד של אש, שמסמל את השכינה. ואמרו חכמים, שזה בזכות ה"שטות" שהיה עושה.

למילה שטות כמה הסברים:

א. מלשון שוט, מקל של הדס.

ב. מלשון 'שטות', מעשה לא רגיל. מעשהו של רבי יהודה לא תאם את מעמדו. רבי יהודה היה תלמיד חכם חשוב, ולמרות זאת, עשה 'שטות', הוריד מכבודו, כדי לשמח חתן וכלה.

בזכות מעשה זה, שלא היה מקובל ורגיל, זכה רבי יהודה לעמוד שכינה שילווה את מיטתו.

(תלמוד בבלי כתובות יז עמוד א)

שטות דקדושה

שטות דקדושה - שטות היא היכולה לעשות פעולה שאינה נורמלית, לא מקובלת. כאשר אדם מנצל יכולת זו, של שטות, כדי לפעול בתורה ובמצוות זהו 'שטות דקדושה'. למשל, אם הוא רגיל לאכול או לישון בשעה מסוימת, אך הוא מזיז את ההרגל לשם קביעות בתפילה או בלימוד, זוהי 'שטות דקדושה'. או, אם בסביבתו רגילים לנהוג או להתלבש בדרך מסוימת שאינה לפי רצון ה', והוא נוהג באופן שונה מהרגיל מתוך יראת שמים, הרי זו 'שטות דקדושה'.

מתוך מאמר 'באתי לגני' תש"י: וְלִהְיוֹת שֶׁהַעֲבוּדָה בְּמִשְׁכָּן וּמִקֵּדֶשׁ הוּא לְאַהֲפָכָא חֲשׂוֹכָא לְנִהוּרָא דְהַחֲשֵׁךְ עֲצָמוּ יֵאִיר, וְהִינוּ דְמַהֲשָׁטוֹת דְלַעֲמַת זָה יִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת שְׁטוֹת דְקִדְשָׁה, לְכֵן הִיָּה הַמִּשְׁכָּן מַעֲצֵי שֵׁטִים דְּוָקָא, וְהִינוּ הַלְמַעְלָה מִן הַדַּעַת הַמִּתְבָּרַר וְנַעֲשֶׂה מִן הַלְמָטָה מִן הַדַּעַת. וְזֶהוּ "וַעֲשׂוּ לִי מִקֵּדֶשׁ וְשִׁכְנִתִּי בְתוֹכְכֶם", בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְזֶה בָּא עַל יְדֵי עֲבוּדַת הָאָדָם בְּעֲבוּדַת הַבְּרוּרִים שְׁלוֹ, שְׁפוּעַל לְאַהֲפָכָא חֲשׂוֹכָא לְנִהוּרָא, וְהִינוּ לְהַפֵּךְ אֶת הַלְמָטָה מִן הַדַּעַת דְּעוֹלָם (פּוֹן וְעוֹלָט), שִׁיְהִיָּה מְזָה לְמַעְלָה מִן הַדַּעַת, דִּישָׁנָם כְּמָה דְבָרִים בְּאָדָם שֶׁהוּא נוֹהֵג וְעוֹשֶׂה כֵן וְיִיֵּלַע אֲזוּי טוֹט וְעוֹלָט, וְהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הֵם כְּמוֹ חֵק שְׁבִלְתִּי מְזִיזִים אוֹתוֹ מִמְקוֹמוֹ לְפִי דְכֵן הוּא הַנְּהַגַת הָעוֹלָם, וְכְמוֹ בְּכֶמָה עֲנִינִי נִימוּס וְהַדּוּמָה כּו', הִנֵּה אֶת זֶה צָרִיכִים לְהַפְּכוֹ אֶל הַלְמַעְלָה מִן הַדַּעַת בְּעֲבוּדָה, וְכְמוֹ עַל דֶּרֶךְ מִשְׁלַל זְמַנֵּי הָאֲכִילָה וְזְמַנֵּי הַשְׁנָה, הִנֵּה מִצַּד הַרְגֵּשׁ הָעוֹלָם הֵם קְבוּעִים בְּעֵתִים וְזְמַנִּים, וְגַם כְּשֶׁצָּרִיךְ לְהַתְעַסֵּק בְּמִשְׁאֵל וּמִתָּן, וּמִכָּל מְקוֹם הִנֵּה זְמַנִּים הָאֵלֹּו עַל פִּי הָרֵב בְּלִתִּי נִזְזִים וּבְלִתִּי נִדְחִים כָּלֵל וְעָקָר, וְזְמַנֵּי הַקְּבִיעוּת שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה הֵם נִדְחִים וְאֵין לָהֶם קִבְעָה, וְיֵשׁ שֶׁהֵם נִדְחִים חֹס-וְשָׁלוֹם לְגַמְרִי, הִנֵּה הָאָדָם אֲשֶׁר נוֹתֵן אֵיזָה חֲשָׁבוֹן לְנַפְשׁוֹ, הָאֵם יֵשׁ אֵיזָה חֲכָמָה בְּהַנְהִיגָה כְּזוֹ, דְּמִי הוּא הַיּוֹדֵעַ עֵתוֹ וְזְמַנּוֹ, וְכִדְאִיתָא בְּמִדְרַשׁ רַבָּה "אֵין אָדָם שְׁלִיט לומר הַמְתִּינוּ לִי עַד שֶׁאֲעֲשֶׂה חֲשָׁבוֹנוֹתִי וְעַד שֶׁאֲצוּהָ לְבֵיתִי" כּו', וְאֵיךְ יִתֵּן כָּל נַפְשׁוֹ עַל דְּבַר שְׁאֵין בּוֹ מִמֶּשׁ כָּלֵל, וְעַל הָעָקָר מַה שֶׁהִיָּתָה הַכּוֹנֵה בִּירִידַת נִשְׁמָתוֹ לְמָטָה הוּא שׁוֹכֵחַ לְגַמְרִי, וְהוּא רַק מִצַּד הָרוּחַ שְׁטוֹת שְׁמִכְסָה עַל הָאֻמָּת, הִנֵּה זֹאת תִּהְיֶה עֲבוּדָתוֹ לְהַפֵּךְ שְׁטוֹת זֶה דְּעוֹלָם, וְיַעֲמֵד עַל נַפְשׁוֹ וְיִקְבַּע לוֹ עֵתִים לְתוֹרָה, וְאֵז הִנֵּה "וְשִׁכְנִתִּי בְתוֹכְכֶם", שִׁיְאִיר לוֹ גְּלוּי אֹר אֱלֹקִי בְּנַפְשׁוֹ, וְזֶהוּ כִּד אֶתְכַפֵּיָא סְטְרָא אַחֲרָא, שְׁעַל יְדֵי שְׁפוּעַל לְהַפֵּךְ אֶת הַשְׁטוֹת דְּנַפְשׁ הַבְּהֵמִית אֹן דַּעַם קָאךְ פּוֹן וְעוֹלָט אֶל הַקִּדְשָׁה בְּקִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, אֵז אֶסְתַּלַּק יְקָרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכוֹלָהוּ עֲלֵמִין, שְׁמַאִיר וּמִתְגַּלָּה אֹר הַסּוֹבֵב כָּל עֲלָמִין.

דירה בתחתונים

זוהי תכלית הבריאה. 'תחתונים' הוא כינוי לעולם הזה, הגשמי. 'דירה' הוא מצב בו אדם חש בנוח, מרגיש בבית. עבודתנו היא להפוך את העולם הזה ל'דירה' ובית, משכן לשכינה. לגלות את הקדושה בעולם, כך שהקב"ה יוכל לשכון בעולם בגלוי. למעשה, הביטוי "דירה בתחתונים" הוא דבר והיפוכו - מצד אחד המקום צריך להיות בתחתונים, שמטבעם מסתירים על הנוכחות של ה', ויש בהם רוע וכפירה; מצד שני צריך להיות "דירה", דהיינו גילוי הנוכחות של ה', שזה דבר ששייך לעליונים.

תניא פ'ק לו: וְהִנֵּה, מוֹדַעַת זֹאת - ידוע מֵאֵמֶר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבָרְכָהּ, שֶׁתְּכַלִּית בְּרִיאַת עוֹלָם הַזֶּה הוּא - שְׁנֵתְאֻהּ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לִהְיוֹת לוֹ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים¹.

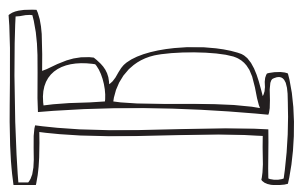
וְהִנֵּה, תְּכַלִּית הַשְּׁתַּלְשּׁלוֹת הָעוֹלָמוֹת וִירִידָתָם מִמְּדֻרְגָה לְמְדֻרְגָה - אֵינוֹ בְּשִׁבִּיל עוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים, הוֹאִיל וְלָהֶם יְרִידָה מְאֹד פָּנִי וְתַבְרֵךְ.

אֲלֹא הִתְכַּלִּית הוּא - עוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. מִפְּנֵי שֶׁכָּךְ עָלָה בְּרָצוֹנוֹ וְתַבְרֵךְ, לִהְיוֹת נִחַת רוּחַ לְפָנָיו וְתַבְרֵךְ, כִּד אֲתַכְפִּיֵּא סֵטְרָא אַחְרָא וְאֲתַהֲפֹךְ חֲשׂוֹכָא לְנֹהוֹרָא⁴ - כֹּאשֶׁר ה'סֵטְרָא אַחְרָא מִתְּכּוּפַפֶּת וְהַחוּשֶׁךְ נִהְפֵּךְ לְאוֹר.

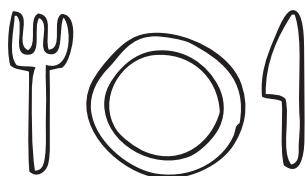
כלומר: ה' רצה שִׁיֵּאִיר אוֹר ה' אֵין-סוֹף בְּרוּךְ-הוּא בְּמָקוֹם הַחֹשֶׁךְ וְהַסֵּטְרָא אַחְרָא שֶׁל כָּל עוֹלָם הַזֶּה כּוֹלוֹ, בְּיָתֵר שְׂאֵת וְיָתֵר עֵז וְיָתֵרוֹן אוֹר מִן הַחֹשֶׁךְ, מִהֲאֲרָתוֹ בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים, שֶׁמֵּאִיר שָׁם עַל יְדֵי לְבוּשִׁים וְהַסֵּטֶר פָּנִים, הַמְּסִתִּירִים וּמַעְלִימִים אֶת אוֹר אֵין-סוֹף בְּרוּךְ-הוּא, כִּדִּי שְׁלֹא יִבְטְלוּ הָעוֹלָמוֹת בְּמַצִּיאוֹת.

וְלָזֶה - וּלְכֵן נָתַן הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה, שֶׁנִּקְרָאת "עוֹז" וְ"כֹחַ".

שעות
שינה

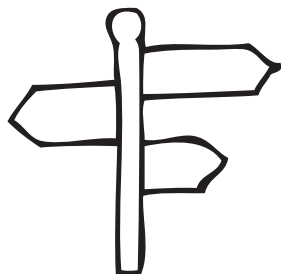
ארוחות
מסודרות

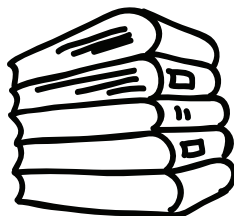
זמנים

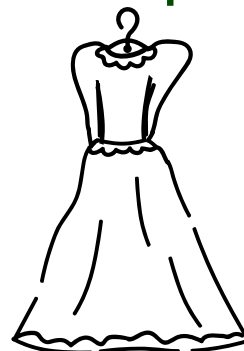
רצון להיות
כמו כולם

לחץ
לימודי

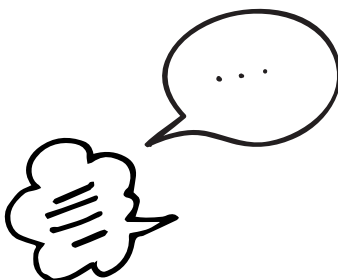
לבוש
מקובל

הנוחות
שלי

סגנון
שיחה

קידמה
טכנולוגית

מה התפקיד?

למה דווקא אני?

איילו משאבים קבילי?

מי המודל לתפקיד?

מה עלול להפריע לי במילוי התפקיד?

כיצד אוכל להשתמש בהם?

ממי אני יכולה לשאוב השראה
וכוח להתברות?

מה יתן לי כוח להתגבר על ההפרעות?

